

Een reis naar 't einde van de wereld

Als Flandriens in de
Tour de France fietsten we,
in Ierland, de Connemara door,
tussen rotsen met overal schapen,
met na iedere bocht de zee
en de einder als aanzicht.

De zon en wolken speelden
hun nuancespel -
we reden wolkenschaduw door,
die ons terug inhaalden.
We zagen aan de hemel
drie regenbogen staan
twee mooi gekleurd, de derde wat vager.

In elk dorp dronken we in een 'Guinness-Pub'
'a drink of green', we aten 'stew' en dronken
'whiskey' en we zongen mee met de band:
'The Celtic Fiddle-Players!'
Over een groen wonderland, met een
peilloze zee en knoestige rotsen,
over 'In the middle of nowhere'
en 'It 's long way to Tipperary'.

We zagen hoe de oeverloze zee
en de onmetelijke wolkenhemel
aan elkaar raken, of ...
hoe de wereld omgeven is.

Karel De Pelsemaeker

